

LÄCKBERG FEXEUS

KANGASTUS

Suomentaneet Hanna Arvonen ja Tuulia Vihanto

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos *Mirage*

Copyright © 2023 Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-38815-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

NELJÄTOISTA PÄIVÄÄ JÄLJELLÄ

NIKLAS SÖI HITAASTI ja katseli perhettään päivällispöydän toisella puolella. Oli vasta joulukuun seitsemästoista päivä, joten hänen mielestään oli oikeastaan hiukan liian aikaista joulukoristeille, mutta hän ja tytär olivat päättäneet aloittaa jo nyt. Sen vuoksi pöydällä oli pieniä, valkoisia posliinitonttuja ja jouluvaloköynnös valaisi huonetta lämpimällä hehkullaan. He olivat tajunneet, että joulukuusi tuskin eläisi aattoon asti, jos he toisivat sen jo sisään, joten he olivat ripustaneet jouluvalot valaisimeen pöydän yläpuolelle ja sytyttäneet ne kattolampun sijasta.

Hänen tyttärellään oli neulepusero, jossa oli pieniä, vilkkuvia punaisia ja vihreitä ledivaloja, ja hän itse oli sonnustautunut joulunpunaiseen solmioon päivällisen kunniaksi. Itse puku oli tietenkin tuhkanharmaa niin kuin aina. Jokin raja hullutuksillakin.

Hän otti haarukalla uuden suupalan. Grillattua ananasta, joka oli glaseerattu inkiväärillä, chilillä ja hunajalla. Oikeastaan hedelmät eivät hänen mielestään kuuluneet ruokalautaselle, mutta hänen tyttärensä rakasti ananasta. Tämä piti siitä luultavasti mehukasta kobe-pihviä enemmän. No jaa, sittenpä hänelle itselleen jäisi enemmän.

Muut olivat yhtä keskittyneitä ruokaan kuin hänkin eivätkä sen vuoksi näyttäneet huomaavan, miten hän katsoi heitä. Onneksi. Hän näytti varmasti ääliömäiseltä mutta ei voinut sille mitään. Hän tunsi olevansa – paremman termin puutteessa – tyytyväinen. Se oli uusi tunne, vaikka loppujen lopuksi sen saavuttaminen ei ollut vaatinut paljon.

Siihen ei ollut vaadittu loistavaa uraa, vaikka hänen uransa olikin äärimmäisen menestyksenkäs.

Siihen ei ollut vaadittu myöskään huoneistoa Linnégatanilla, Östermalmilla, vaikka hän arvostikin vilpittömästi sitä, miten hän ja tytär asuivat.

Siihen tarvittiin vain se, että he kolme istuivat yhdessä pöydän ääressä.

Häntä vastaan puoli vuotta sitten tehty salamurhayritys, joka oli jopa päätynyt iltapäivälehtien lööppeihin, oli enää pelkkä muisto. Turvatoimet olivat tietysti edelleen tiukat, ja ne jatkuivat varmasti vielä ainakin puoli vuotta ennen kuin hänen työnantajansa olisi varma turvallisuudesta. Hänen ympärillään oli kuitenkin ollut henkivartijoita niin kauan, että hän piti heitä perheenjäseninään.

Perhe.

Juuri siitä kaikessa oli kysymys. Hänen tyttärensä oli kuusitoista-vuotias, varttumassa naiseksi, ja hän oli mielestään opettanut tälle maailman menoa suhteellisen hyvin. Tietenkin tytär sanoi joskus vihaavansa häntä, mutta se kuului teini-ikään. Lisäksi hänen ex-vaimonsa istui häntä vastapäätä. Jos joku olisi puoli vuotta sitten sanonut, että he kaksi pysyisivät viettämään aikaa yhdessä tällä tavalla, hän ei olisi uskonut sitä. Ei missään tapauksessa. Mutta klisee piti paikkansa. Aika paransi kaikki haavat. Ja nyt he istuivat tässä kuin jonkinlainen modernin perheen malliesimerkki ja söivät aikaista joulupäivällistä. Vihaamatta toisiaan. He olivat jopa antaneet toisilleen joululahjat.

Niklaksen kurkkuun nousi pala, ja hän katsoi ulos ikkunasta, jotta toiset eivät huomaisi miten hänen silmänsä kostuivat. Ulkona satoi pehmoiselta ja miellyttävältä näyttävää lunta. Maailma oli kuin postikortti. Ja sama päti hänen elämänsä juuri tällä sekunnilla. Ensimmäisen kerran moneen vuoteen hänen hartiansa eivät olleet kireät. Ei orastavaa päänsärkyä.

Eteisestä kantautuva surina kertoi, että joku soitti ovikelloa. Hänen tyttärensä kohotti yllättyneenä katseensa lautasestaan.

”Kuka se on?” tyttö sanoi. ”Nythän on lauantai. Lupasit, ettet tee töitä tänä iltana, kun me syödään joulupäivällistä.”

”Ei aavistustakaan”, Niklas vastasi rehellisesti ja nousi tuoliltaan. ”Ei kai se ole jommallekummalle teistä?”

Hänen ex-vaimonsa ja tyttärensä pudistivat päätään.

Niklas käveli ulko-ovelle.

”Jos olet tilannut joulupukin, olet pulassa”, hänen tyttärensä huuto kantautui vaimeana keittiöstä.

Olipa tulija kuka tahansa, kadulla olevat vartijat olivat päästäneet tämän huolellisen turvatarkastuksen läpi. Vartijat eivät olleet soittaneet etukäteen, joten tulija ei varmasti ollut kukaan, jonka tapaamiseen Niklaksen olisi pitänyt valmistautua. Korkean resoluution näyttö oven vieressä paljasti, kuka oven takana seiso: mies, jolla oli päässään pyöräilykypärä ja rinnassa punainen tähti. Ja hartioilla valkeaa lunta. Lähettipalvelu *Inte bara post*. Se selitti asian.

”Niin?” Niklas sanoi ja avasi oven.

”Niklas Stockenberg?” mies kysyi hiukan hengästyneenä ja ojensi pienen, mustan kirjekuoren. ”Ole hyvä. Lähetys sinulle.”

Kuoren päällä ei lukenut mitään. Niklas tarttui siihen otsaansa rypistäen. Hän käänsi sen, mutta kuoren takaosakin oli tyhjä.

”Keneltä tämä on?” hän kysyi kohottaessaan katseensa.

Lähetti oli kuitenkin jo poissa. Heti kuoren luovutettuaan mies oli lähtenyt juoksemaan kuutta porraskäytävää alas kohti katua ja polkupyöräänsä. Seuraava toimitus oli luultavasti jo myöhässä.

Niklas sulki oven ja avasi kuoren. Sen sisällä oli valkea lappu. Käyntikortti, hän tajusi ottaessaan sen kuoresta, ja ylellinen sellainen. Kortissa ei ollut nimeä vaan kuvio, joka näytti numerolta. Iso kahdeksikko, jonka alaosa oli täytetty. Sen alla oli puhelinnumero. Muuten kortti oli tyhjä.

Niklas rypisti otsaansa. Hän ei tunnistanut symbolia, ja puhelinnumero oli hänelle vieras. Jokin hänen takaraivossaan kuitenkin kertoi hänelle välittömästi, mikä se oli. Se oli viesti, jota hän oli odottanut monta vuotta mutta toivonut samalla, ettei se koskaan saapuisi. Hän oli torjunut sen mielestään, sulkenut sen elämästään. Eikä hän ollut valmis siihen nytkään.

Se saattoi tietenkin myös olla vain mainos, hän ajatteli.

Oli vain yksi tapa selvittää, mistä oli kysymys. Hänen kätensä tärisivät, kun hän otti puhelimen pikkutakin povitaskusta ja soitti numeroon.

Nauhoitettu naisääni vastasi kolmen hälytyksen jälkeen.

”Hei, Niklas Stockenberg. Toivottavasti olet ollut tyytyväinen palveluihimme tämän ajanjakson aikana, joka on nyt tullut päätökseensä. Sinulla on... neljätoista päivää... yksi tunti... ja... kaksitoista minuuttia... aikaa elää.”

Hän puristi puhelinta tiukasti kuin olisi yrittänyt murskata viestin. Kurkkua kuristi. Hän ei saanut vedetyksi keuhkoihinsa ilmaa. Huone alkoi pyöriä ja hän otti kädellään tukea seinästä, jotta ei kaatunut.

Keittiöstä kuului naurua, jokin oli hänen tyttärensä ja tämän äidin mielestä hauskaa.

Niklas vajosi polvilleen eteisen matolle. Onneksi hän oli ostanut kalliin ja paksun maton, muuten polviin olisi käynyt kipeää, hän ajatteli. Hän puristi silmänsä kiinni ja yritti keskittyä. Hän oli tiennyt, että tämä päivä koittaisi. Hän oli tiennyt sen jo pitkään. Mutta hän oli kieltäytynyt ajattelemasta asiaa. Hän oli toivonut pelastuvansa.

Siitähän oli niin kauan.

”Isä, mihin sinä menit?” hänen tyttärensä huusi. ”Varoitan sinua, jos puet joulupukin asua päälle, soitan sanomalehdille.”

Niklas tukeutui taas seinään ja nousi hitaasti seisomaan, hän rykäisi muutaman kerran ja yritti täyttää keuhkot ilmalla saadakseen tärinänsä laantumaan. Sitten hän meni keittiöön.

Kun pöydän ääressä istuvat naiset näkivät hänet, heidän naurunsa kuoli välittömästi.

”Kuka se oli?” hänen tyttärensä kysyi pelästyneenä. ”Olet ihan kalpea.”

Hänen ex-vaimonsa nousi heti tuoliltaan.

”Istuudu, ennen kuin pyörryt”, tämä sanoi ja painoi Niklaksen istumaan tuolille tunnustellen samalla hänen otsaansa.

”Ei se ollut kukaan”, Niklas sanoi. ”Väärä osoite.”

”Olet aivan märkä hiestä. Saitko jonkinlaisen kohtauksen? Onko sinulla jokin lääkitys? Soitammeko ambulanssin? Puhu minulle, Niklas, sano jotain.”

Niklas käänsi päätään ja yritti hymyillä tyttärelleen.

”Ei mitään hätää, Nathalie”, hän sanoi. ”Minua alkoi vain hiukan huimata.”

Nathalie katsoi kysyvästi äitiään. Niklas otti ex-vaimonsa käden olaltaan ja puristi sitä hetken.

”Kiitos, Mina, mutta ambulanssia ei tarvita”, hän sanoi. ”Tämä on pian ohi.”

Ikkunan takana satava lumi ei ollut enää pehmeää ja miellyttävää. Se oli kylmää ja leppymätöntä ja eristi hänet talven vankilaan. Hän ei pystynyt liikkumaan, ei pakenemaan.

Pakopaikkaa ei ollut.

Kahden viikon kuluttua hän olisi kuollut. Oli kuitenkin vielä niin paljon sellaista, mitä hän ei ollut ehtinyt tehdä ja kokea. Hän katsoi Minaa ja avasi suunsa sanoakseen jotain mutta sulki sen sitten. Oliko hän tehnyt heidän suhteessaan kaiken, mihin pystyi? Oliko hän ollut Nathalielle hyvä isä? Kaipaisivatko he häntä? Mitä töissä sanottaisiin?

Nathalien puseron punaiset ja vihreät valot vilkkuivat hänelle rohkeisesti.

Hän ei todellakaan halunnut kuolla.

Käyntikortti putosi hänen kädestään lattialle, ja hän antoi sen olla.

Niklas huokaisi syvään ja pyyhkäisi kasvojaan.

Viimeiset kaksikymmentä vuotta olivat olleet hyviä. Jopa erittäin hyviä. Mutta asia oli juuri niin kuin hän oli äsken Minalle sanonut: tämä olisi pian ohi.

Neljäntoista päivän, yhden tunnin ja kahdentoista minuutin kuluttua. Nyt minuutteja tosin oli todennäköisesti enää kymmenen.

VINCENT MAKASI PUKEUTUMISHUONEENSA lattialla Karlstadin Scala-teatterissa. Hän oli sammuttanut kattolampun, vain meikkipeilin ympärillä paloivat valot. Peiliä kehystävät lämpimät hehkulamput olivat yksi harvoista asioista, jotka oikeasti vastasivat ihmisten kuvitelmia siitä, miltä teatterin kulisseissa näytti. Se oli varmasti vain tulosta elinikäisestä Hollywoodin aivopesusta, mutta Vincentin mielestä lamput peilin ympärillä olivat kauniit ja romanttiset.

Esitys oli päättynyt tunti sitten. Hänen työryhmänsä purki täydellä teholla show'ta näyttämöllä, joka sijaitsi kerrosta alempana kuin pukeutumishuoneet ja esiintyjien lämpiö. Kaikki lavatekniikka, rekvisiitta ja huomattava määrä valaistuslaitteita purettaisiin ja lastattaisiin kahteen isoon kuorma-autoon. He palkkasivat aina paikallista kantoapua lastaukseen, ja kiertuemanageri Ola Fuchs oli Ruotsin viihde maailman rutinoitunut ässä, mutta hommassa kesti silti melkein kolme tuntia. Yleisö ei tiennyt, että Vincentin kahden tunnin hohdokas viihde-esitys vaati lukuisia ihmisiä ja vähintään seitsemän tuntia kaikkea muuta kuin hohdokkaita valmistelu- ja jälkitöitä. Joka ilta.

Hän vaihtoi varovasti asentoaan lattialla. Linoleumimatto hänen allaan oli uskomattoman kova. Hän vilkaisi sohvaa ja tajusi, että hänen olisi pitänyt asettua pitkäkseen sille. Nyt oli kuitenkin myöhäistä. Hän pystyi vain makaamaan paikallaan liikkumatta.

Scala-teatteri oli täynnä parittomia ja sen vuoksi kiusallisia lukuja. Näyttämön katon korkeus oli viisi metriä. Kuusi metriä olisi ollut parempi. Katosta roikkui seitsemäntoista ripustusvaijeria, joihin voitiin kiinnittää lamppuja ja lavasteita. Sekään ei ollut hyvä luku. Mutta viisi plus seitsemäntoista oli kaksikymmentäkaksi, kaksi kakkosta. Parempi. Ja kaksi plus kaksi oli neljä, niin monta esitystä hän pitäisi Scala-teatterissa tämän kiertueen aikana.

Vaatepuilla riippuivat hänen esiintymisasunsa. Hän oli valinnut tänään kolmiosaisen puvun, koska esitys oli viimeinen ennen joulua.

Kolme osaa. Voi paska. Sitä hän ei ollut ajatellut. Puvun vuoksi hän oli myös ollut hyvin hikinen esityksen jälkeen, joten hän oli riisuutunut heti palattuun pukeutumishuoneeseen ja jättänyt päälleen vain t-paidan ja kalsarit. Jos joku sattuisi avaamaan nyt oven, hän ei ehkä näyttäisi ihan niin kuolleelta kuin jos olisi maannut lattialla esiintymispuvussa. Hän hymyili itseksensä. Virheistä oppii.

Näyttämöltä kuuluva äänekäs pamaus sai hänet hätkähtämään. Kuulosti siltä, että jokin särkyi. Olan kiroilu kantautui Vincentin huoneeseen asti. Vincent oli kuitenkin kauan sitten oppinut, että joi-tain asioita oli parempi olla tietämättä. Uransa alussa hän oli yrittänyt auttaa sekä esityksen rakentamisessa että sen purkamisessa. Hän oli kuullut puhuttavan snobbailevista taiteilijoista, jotka eivät eväänsä väräyttäneet vaan välittivät vain omasta menestyksestään, eikä Vincent halunnut olla sellainen. Hän oli kuitenkin nopeasti tajunnut olevansa vain tiellä. Oli kaikkien asianosaisten kannalta parempi, että hän pysytteli poissa muiden jaloista, kunnes työt oli tehty.

Se merkitsi sitä, että hän ehtisi maata kovalla lattialla vielä ainakin tunnin ennen kuin autot olisi lastattu. Onneksi, koska päänsärky oli palannut takaisin täydellä raivolla. Pöydällä hänen vieressään oli tyhjäksi juotu vesilasi, jonka pohjalla oli valkoisia rakeita. Treo. Vielä jokin aika sitten hän oli käytännöllisesti katsoen elänyt päänsärkytableteilla, mieluiten sellaisilla, joissa oli myös kofeiinia. Hän pohti, ottaisiko vielä toisen, mutta se ei todennäköisesti auttaisi. Sen sijaan hän sulki silmänsä ja huokaisi odottaessaan, että päänsärky menisi ohi. Tai ainakin hellittäisi hiukan. Aiempien kiertueiden aikana hän oli ollut esitysten jälkeen väsynyt, ja ehkä hieman uupunut ajatustyöstä. Mutta päänsärky oli uutta. Se oli alkanut noin puoli vuotta sitten, ensin vain esityksen jälkeen, mutta ei ollut kestänyt kauan ennen kuin kivusta tuli pysyvää asiointila. Joskus se oli voimakkaampaa, joskus lievempää, mutta ei koskaan kokonaan poissa. Se oli kalvavaa. Häiritsevää. Hän ei enää edes muistanut, miltä tuntui, kun päätä ei särkenyt.

Hän kieltäytyi uskomasta, että se oli vanhuuden merkki, jäljellä oli vielä muutama kuukausi ennen kuin hän täyttäisi viisikymmentä vuotta. Eivätkä esitykset olleet nyt sen rasittavampia kuin aikaisem-minkaan. Jäljelle jäi siis kaksi vaihtoehtoa. Hänellä oli aivokasvain. Tai

kipu oli psykosomaattista. Hänen oli vaikea uskoa ensimmäistä vaihtoehtoa, koska mitään muita oireita ei ollut. Mutta jos päänsärky oli itse aiheutettua, miksi ihmeessä hän sen aiheutti? Yrittikö hän kertoa itselleen jotain?

Kuten usein ennenkin, hän toivoi, että Mina olisi hänen luonaan. Tällä olisi varmasti ollut hyvä vastaus. Viimekesäisten, Nathalieen ja Novaan liittyvien tapahtumien jälkeen he olivat ehtineet tavata vain muutaman kerran. Molemmilla oli ollut kiireitä, Vincentillä uuden show'n valmisteluissa ja Minalla uusissa rikostutkinnoissa, mutta lisäksi kynnys tavata muun kuin poliisityön merkeissä oli edelleen korkea. Toisaalta kun he tapasivat, kohtaaminen oli aina liian lyhyt, liian vähän. Vincentin päänsärky helpotti, kun hän oli Minan kanssa. Ja varjo, joka majaili syvällä hänen sisällään, pysytteli silloin piilossa.

Poliisiryhmä, johon Mina kuului, oli saanut lisää luottamusta johdolta, joten Mina oli useimmiten kiireinen töissä. Ja silloin kun ei ollut, ShowLife Productionsin Umberto oli aikatauluttanut Vincentin kiertueen miltei sadistisen tarkasti Minan vapaapäivien aikaan. Aivan kuin Minan esimies ja Vincentin manageri olisivat juonitelleet pitääkseen heidät erossa toisistaan.

Lisäksi oli se toinen juttu. Arvoitus, joka oli hänen työhuoneessaan ja josta hän ei uskaltanut puhua edes Minalle. Se ei tekisi tapamista helpommaksi. Tarkemmin ajatellen oli aivan mahdollista, että se oli päänsärlyn syy. Ainakin hän oli uhrannut arvoitukselle syksyn aikana yhä enemmän ajatuksia, onnistumatta kuitenkaan ratkaisuun sitä. Hän tiesi vain, että yritti parhaansa mukaan ottaa sen edustaman uhan vakavasti.

Henkilö, joka oli lähettänyt hänelle ensimmäisen viestin puoli vuotta sitten, oli selvästi erittäin kärsivällinen, kuka sitten olikin. Vincent ei kuitenkaan halunnut vaivata Minaa asialla. Hänen oli ratkaistava arvoitus itse.

Hän toivoi kuitenkin jokaisen show'n jälkeen, että Mina olisi odottamassa näyttämön takana niin kuin silloin, kun he tapasivat ensimmäisen kerran Gävlessä. Sitä ei tietenkään koskaan tapahtunut. Minalla oli oma elämänsä, Vincentillä omansa. Tosiasia oli silti, että he tapasivat aivan liian harvoin.

Toisaalta hänellä oli kesän jälkeen ollut mahdollisuus viettää perheensä kanssa huomattavasti enemmän aikaa kuin aiemmin. Hän oli joutunut liikkumaan kynnärsauvoilla murtuneen jalkansa vuoksi, mikä oli merkinnyt sitä, ettei hän ollut pystynyt muutamaaan kuukautteen seisomaan näyttämöllä. Niinpä hän oli ensimmäistä kertaa ollut kotona joka ilta ja myös päivisin, aivan niin kuin hänen vaimonsa Maria oli aina halunnut. Jo muutaman päivän jälkeen oli kuitenkin käynyt ilmi, että Maria halusikin sitä huomattavasti vähemmän kuin oli kuvitellut. Jopa lapset olivat alkaneet ihmetellä epäluuloisesti, miksi Vincent oli aina kotona.

Ja varjo hänen sisällään oli alkanut jälleen liikehtiä.

Kukaan ei siis ollut iloisempi kuin hänen perheensä, kun hän oli lähtenyt taas kiertueelle. Sen jälkeen hän oli paahtanut tuplavauhhdilla ja pitänyt usein kaksi esitystä päivässä. Ratkaisu oli pysyvä kiireisenä. Olla pohtimatta sellaista, mitä oli aivan turha pohtia.

Vincent tuijotti kattoa. Oliko aivosolujen käristäminen mahdollista? Saattoiko hän itse asiassa vahingoittaa aivojaan käyttämällä niitä liikaa? Todennäköisesti ei. Mutta hän aikoi silti ottaa asiasta selvää, koska juuri sillä hetkellä, Scala-teatterin lattialla Karlstadissa, hänestä tuntui, että se oli mahdollista. Hän sulki huokaisten silmänsä ja lisäsi päänsäryn pitkään listaan asioista, joista halusi puhua Minan kanssa.

AKAI ASKELSI PÄÄTTÄVÄISESTI metrolaiturilla. Hän oli jo kauan sitten oppinut, että jos vain osasi näyttää siltä että tiesi, mitä teki, kukaan ei kysellyt mitään. Keltainen huomioliivi hänen päällään tietenkin auttoi sekin. Väsyneiden myöhäisillan matkustajien silmissä huomioliivi teki hänestä paradoksaalisesti näkymättömän. Hän oli vain yksi niistä, jotka työskentelivät täällä, metrossa. Ei kukaan huomion arvoinen. Oli tavallaan tietenkin totta, että hän aikoi tehdä töitä. Ei tosin sellaisia kuin ihmiset olettivat.

Hän saapui laiturin päähän ja avasi pienen oven varoen samalla huolellisesti, ettei valvontakamera katossa nähnyt hänen kasvojaan. Hän oli vain tavallinen huoltomies menossa hoitamaan työtehtävää. Ei muuta. Oli kuitenkin onni, ettei kamera pystynyt vangitsemaan hänen laukussaan kolisevia spraypulloja.

Huolto-ovi johti portaisiin, jotka veivät hänet laiturilta alas metro-tunneliin. Oikeastaan hän ei viihtynyt tunneleissa, niissä oli aivan liian vaarallista. Uudet junat olivat paljon hiljaisempia kuin vanhat, ja se merkitsi suurempaa onnettomuusriskiä maalareille, jotka edelleen kävivät täällä.

Lisäksi Akai oli jo kauan sitten siirtynyt eteenpäin taiteellisessa ilmaisussaan. Graffiti oli amatöörejä varten. Itse hän työskenteli nykyään juliste- ja sabluunataiteen parissa. Ysäriretroa. Se ei ollut tietenkään sama asia sen jälkeen, kun hänen idolinsa Banksyn henkilöllisyys oli ainakin joidenkin mukaan paljastunut, mutta Akain mielestä hän itse vei homman uudelle ja modernille tasolle. Hänen näyttelynsä Gamla Stanissa olivat vahvistaneet hypoteesin. Oli melkein järkyttävää, miten paljon ihmiset olivat valmiita maksamaan hänen töistään, vaikkeivät edes tienneet, kuka hän oli. Akai oli vain hänen taiteilijanimensä. Banksyn tavoin hän ei aikonut kertoa kenellekään, mikä hänen oikea nimensä oli. Hän olisi edelleen mysteeri taidemaailmassa.

Käveltyään muutaman metrin tunnelissa hän sytytti otsalampunsa. Tunnelia oli levennetty, jotta henkilökunta saattoi liikkua siellä joutumatta liian lähelle kiskoja, ja Akai tiesi, että huoltohuone oli hie- man kauempana. Hänen kaverinsa tyttöystävä, joka työskenteli metrossa teknikkona, oli siellä usein. Akai oli luvannut kaverilleen, että koristelisi koko huoneen tyttöystävän syntymäpäivän kunniaksi. Tarkoitus oli, että tämä saisi huomisaamuna huoneeseen mennessään yllättyä: vastassa olisi betoniseinien sijaan vehreä metsä. Seiniä peittäisivät puut ja pensaat, joiden lomassa majailisi John Bauer -tyylinen peikkoperhe. Siitä tulisi upea.

Akai käveli ohi maalauksen, jonka oli tehnyt aikaisemmin tunne- liin. Siinä kuvattiin muutamia hänen kavereitaan. Joku oli tuhrinut yh- den ystävän kasvojen päälle tekstin *Sussi kävi täällä*. Hemmetin van- daalit.

Sora rahisi hänen jalkojensa alla. Huoltohuoneen ovi häämötti otsalampun valossa vähän matkan päässä. Hän kiersi ison sorakasan – ja pysähtyi. Jokin oli vialla. Hän kääntyi taas katsomaan kasaa. Se oli niin korkea, että ulottui melkein hänen nivusiinsa asti. Ei ollut outoa, että tunneleissa oli soraa, siellä oli kaikkea mahdollista, mutta kasasta pilkisti sieltä täältä jotain valkoista. Se toi mieleen jotain, mitä hän oli nähnyt elokuvissa, mutta hän ei osannut sanoa mitä se oli. Hän pyyh- käisi hiukan soraa kasan päältä ja perääntyi sitten nopeasti nähdes- sään, mitä alta paljastui.

Luita.

Jonkun oli täytynyt piilottaa ne kasaan sairaana vitsinä. Se oli ainoa selitys. Mutta millaisella eläimellä oli niin isoja luita? Kun Akai nykäisi yhtä luista, kasan huippu sortui ja paljasti lisää luita. Pääkallo hymyili hänelle synkästi otsalampun valossa.

Ihmisen kallo.

Akai ei tiennyt, alkoiko ensin huutaa vai juosta. Mutta aivan var- masti hän teki molempia.

KOLMETOISTA PÄIVÄÄ JÄLJELLÄ

MINA TUIJOTTI LUMOUTUNEENA voileipää, joka oli lautasella hänen edessään. Hän oli todellakin edistynyt. Aikaisemmin ilmatii-viisti suljettu jogurtti oli ollut ainoa mahdollinen aamiaisivaihtoehto. Nyt hän istui ja söi voileipää, joka oli saattanut altistua mille tahansa. Ja eilen hän oli nauttinut päivällisen Niklaksen luona. Ilta oli tosin päättynyt ikävästi, kun mies oli muuttunut niin oudoksi. Nathalie oli kuitenkin vakuuttanut Minalle, ettei se ollut mitenkään yleistä, ja Niklas olikin toipunut melko nopeasti. Mina toivoi, että mies oli ottanut hänen neuvonsa tosissaan ja hakeutuisi nyt aamulla lääkäriin.

Päivällinen tyttären ja ex-miehen kanssa. Elämän tiet tosiaan olivat tutkimattomia. Hän olisi valehdellut, jos olisi väittänyt, että tie eteenpäin oli ollut suora ja helppo. Hänen ja Nathalien askellus muis-tutti cha cha chata – kaksi askelta eteen, yksi taakse. Mutta se oli kuitenkin lopulta, pikkuhiljaa, tuonut heidät siihen pisteeseen, jossa he olivat nyt. Tilanteeseen, jossa he kolme pystyivät syömään yhdessä perheillallisen.

Mina haukkasi voileipää ja nautti voin, juuston ja paprikan yhdistelmästä siirappileivällä, vaikka oli täysin tietoinen siitä, että ravitsemuksen puolesta hän olisi yhtä hyvin voinut syödä ison viipaleen sokerikakkua. Mutta nyt oli sentään jouluku.

Hän mietti, miten Vincent juhli. Tietenkin perheensä kanssa, mutta oliko jouluku koko suvun yhteinen juhla, vai ottaisivatko he rauhallisemmin? Jokin kirpasi Minan sisällä ja hän karkotti mielestään ajatuksen, että se voisi olla mustasukkaisuutta. Hän kaipasi Vincen-tiä. He olivat jutelleet vain muutaman kerran sen jälkeen, kun Vincent oli viime kesänä pelastanut Nathalien hengen. Siihen oli monta syytä. Kumpikaan heistä ei ensinnäkään ollut erityisen hyvä jutuste-

lemaan, ja Minalla oli myös ollut kova työ korjata hitaasti mutta varmasti haurasta suhdetta tyttärensä. Pederin kuolema oli lisäksi jättänyt jälkeensä tyhjiön ja etäisyyden, jota suru vaati ja tarvitsi.

Minan silmiä kirveli, kun hän ajatteli poliisitoveriaan.

Lisäksi oli sellainen pikkujuttu, ettei hän tiennyt, mitä he merkitsivät toisilleen. Hän ajatteli Vincentiä useammin kuin oli valmis myöntämään itselleen, mutta kuten sanottu, tällä oli perheensä. Ja erittäin mustasukkainen vaimo. Mina ei halunnut tunkeilla.

Niinpä hän oli uppoutunut työhönsä ja käyttänyt sitä tekosyynä olla tapaamatta miestä.

Hän pakotti itsensä keskittymään television aamuohjelmaan, jotta ei joutunut ajattelemaan enempää. Artisti Niklas Strömstedt oli saapunut studioon ja esittäisi nähtävästi kappaleen ”Tänd ett ljus”. Eikö kappaleen alkuperäinen esittäjä ollut Triad-yhtye? Mina yritti epätoivoisesti keksiä, ketkä sen kaksi muuta jäsentä olivat Niklas Strömstedtin lisäksi, mutta hän sai mieleensä vain Orupin ja Anders Glenmarkin, jotka muodostivat yhdessä miehen kanssa GES-yhtyeen. Kappale alkoi kynttilöiden loisteessa, ja Mina tunsi vasten tahtoaan imeytyvänsä jonkinlaiseen joulutunnelmaan. Oikeastaan hän vihasi joulua. Lapsuuden joulut olivat olleet kaikkea muuta kuin rauhallisia. Kun hän oli muuttanut isäitinsä luo, ne olivat tietenkin rauhoittuneet, mutta olivat kuitenkin olleet hyvin vaatimattomia.

Mina nousi seisomaan ja haki lisää kahvia. Palatessaan takaisin istumaan hän vilkaisi puhelintaan olohuoneen pöydällä. Ehkä hänen pitäisi toivottaa Vincentille tekstiviestillä hyvää joulua. Mutta miten mies sen tulkitsisi? *Hyvää joulua* olisi tosin vaikea tulkita kauhean monella tapaa. Hyvää joulua oli vain hyvää joulua. Hyvän joulun toivotus ystävien kesken.

Hän ojensi kätensä ja otti puhelimen. Alkoi kirjoittaa. Poisti tekstin. Kirjoitti uudestaan. Poisti. Kirjoitti. Lisäsi toivotuksen perään hymiön mutta tuli heti katumapäälle. Vincent ei ollut sen tyyppinen ihminen, jolle lähetetään hymiöitä. Hän poisti iloisen naaman mutta jätti tekstin *Hyvää joulua*. Sitten hän lähetti viestin.

Kun Niklas Strömstedt lopetti laulunsa, Mina oli ehtinyt jo katua tekstiviestiiään.

LUMISADE OLI JATKUNUT jo yli viikon ajan. Piha ja puut Vincentin talon ympärillä Tyresössä näyttivät siltä kuin olisivat peittyneet paksuun pumpulikerrokseen. Pienenä hän oli rakastanut lunta, mutta rakkaus oli laantunut ikävuosien karttuessa. Ehkä se liittyi jotenkin lumilapioon, jota hän piti kädessään. Lumi ei ollut yhtä hauskaa, jos sitä joutui luomaan itse.

Lisäksi hän oli edelleen aivan puhki matkattuaan viime yönä Karlstadin Scala-teatterista kotiin *nightlinerilla*, kuten nimitettiin kiertuebusseja, joissa oli makuupaikat. Hän ei ollut saanut unta ennen kuin bussi oli saapunut Tukholmaan aamuneljältä ja pysähtynyt Barnhusbron-sillalle muiden kaupunkiin yön aikana saapuneiden kiertuebussien kanssa. Hän oli saanut nukkua kolme tuntia pysäköidyssä bussissa ennen kuin oli tullut taksilla kotiin puolinukuksissa.

Vincent vilkaisu keittiön ikkunaa, jonka takana perhe söi aamiaista. Hän oli luvannut lapioida pihapolun puhtaaksi ennen kuin Aston ja Rebecka lähtisivät kouluun. Hän tökkäsi lapion lumeen, nosti niin paljon lunta kuin jaksoi ja heitti sen nurmikolle, joka oli jossain valkeuden alla. Hänen edessään avautui pieni, lumeton suorakulmio, josta pilkotti tielle johtava hiekkapolku. Se oli alku mutta kertoi myös, miten paljon urakkaa vielä oli jäljellä.

Hän oikaisi itsensä ja hieraisi selkäänsä. Hengitys muuttui hänen kasvojensa edessä valkoiseksi. Pakkanen oli iskenyt lujaa. Useimmiten lunta satoi vasta tammikuussa, jos sitä ylipäättään satoi. Näin etelässä satoi enimmäkseen räntää. Tänä vuonna kaikki ennusteet lupasivat lumisinta ja kylmintä talvea pitkään aikaan. Vincentin pihassa lunta oli jo ainakin kaksikymmentä senttiä, vaikka joulukuun puoliväli oli vasta ohitettu. Hänen silmiensä edessä vasta siistitty suorakulmio peittyi jälleen puuterisen lumikerroksen alle.

Sisyfos.

Hän oli Sisyfos.

Huokaisten hän palasi ulko-ovelle ja asetti lapion nojalleen seinää vasten. Lapset saivat rämpiä tiensä ulos pihasta. Ennen kuin hän ehti avata ovea, Aston ryntäsi ulos päällysvaatteet yllään.

”Lisää lunta!” poika huusi. ”Rakastan lunta!”

Aston heittäytyi selälleen maahan ja alkoi tehdä lumienkeleitä. Kylmyys ei näyttänyt vaivaavan häntä vähääkään.

”Isä, voidaanko rakentaa iltapäivällä lumimaja? Tai iglu? Ole kiltti!”

Vincent näki mielessään lumimajat, joissa oli leikkinyt lapsena. Tai lähinnä hän oli leikkinyt niiden ulkopuolella, koska ”majat” olivat olleet pääasiassa ahtaita käytäviä, jotka kulkivat läpi kotipihan lumikasojen. Häntä puistatti. Hän ei ollut ikinä pystynyt ryömimään tunneleissa, mutta hän ymmärsi niiden viehätöksen. Oli jotenkin jännittävää rakentaa sillä tavoin oma maailma. Tietenkin kaikki rakensivat tiettyyn pisteeseen asti muutenkin oman maailmansa, ainakin puhtaasti psyykkisessä mielessä, olihan jokaisen ihmisen todellisuus erilainen, mutta...

”Iskä?” sanoi Aston, joka seisoi nyt Vincentin edessä. ”Ovatko aivosi täynnä lunta vai mitä?”

Vincent räpäytti silmiään. Hän avasi suunsa ja oli sanomassa, että majan rakentamiseen tarvittaisiin enemmän lunta, kun Maria tuli ovelle.

”Täällä ei tehdä mitään lumimajoja”, Maria sanoi päättäväisesti ja risti käsivarret rinnalleen. ”Ne voivat romahtaa, ja se on hengenvaarallista. Ja miksi ihmeessä luot lunta nahkahansikkaisiin ja Hugo Bossin takkiin sonnustautuneena? Eikö sinulla voi olla käytännöllisiä talvivaatteita niin kuin normaaleilla ihmisillä?”

Maria oli tietenkin oikeassa. Sekä vaatteista että lumimajasta. Vincentillä ei kuitenkaan ollut untuvatakkia ja isotupsuista neulepipoa, jollaisia kaikki muut näyttivät käyttävän, ja itse asiassa lumimaja oli mahdollista rakentaa siten, ettei se romahtaisi. Piti vain ajatella kuusikulmioina, niin kuin Buckminster Fuller oli tehnyt, tai pinota lohkot kaareissa niin, että paino jakautuu tasaisesti niiden välille. Jos lunta vain olisi enemmän... Sitten hän huomasi Marian katseen ja rykäisi.

”Äitisi on oikeassa, Aston”, hän sanoi. ”Ja iglun rakentamiseen tarvitaan jäätä.”

”Mahtavaa!” Aston sanoi ja heittäytyi taas lumeen pitkäkseen. ”Me voidaan tehdä se pakastimessa!”

”Pakastimessa on 278 litraa tilaa”, Vincent sanoi. ”Jaettuna seitsemälle hyllytasolle. Iglun ympärysmitta vaatii...”

Vincent kuuli vaimonsa rykäisevän äänekkäästi takanaan.

”Pakastin on liian pieni”, hän sanoi nopeasti. ”Missäs reppusi muuten on?”

Maria palasi huokaisten hakemaan pojan repun sisältä. Aston nousi istumaan ja yritti tehdä lumipalloa, ja Vincent arvasi, ketä varten se oli.

”Älä yritä, minun täytyy hakea sisältä auton avaimet, jotta pääsemme lähtemään”, hän sanoi ja kääntyi nopeasti.

Lumipallo osui häneen ennen kuin hän ehti astua kynnyksen yli. Aston ulvoi naurusta hänen selkänsä takana.

Maria seisoj eteisessä ja pakkasi Astonille vaihtovaatteita.

”Muuten”, Vincent sanoi. ”Yritin saada sisaresi kiinni sopiakseni lasten aikataulusta ennen joulua, mutta hänen puhelimensa vaikuttaa olevan suljettu. On ollut jo monta päivää. Tiedätkö, onko hän lähtenyt matkalle tai jotain?”

Maria työnsi pitkät kalsarit kovakouraisesti Astonin reppuun.

”En ole jutellut ikuisuuksiin Ulrikan kanssa”, hän sanoi tyyliä. ”Saat itse vahtia ex-vaimoasi.”

”Sitähän minä yritän”, Vincent sanoi. ”Tämä ei vain ole hänen tapaistaan.”

Hän haki auton avaimet keittiöstä ja soitti samalla Ulrikalle.

Ei vastausta, edelleenkään.

Hän pyysi tekstiviestillä Ulrikaa ottamaan yhteyttä heti, kun mahdollista. Jouluuun oli enää muutama päivä.

Hän huomasi myös, että Mina oli lähettänyt viestin. Ytimekäs *Hyvää joulua*. Hän ei oikeastaan tiennyt, mitä vastaisi. Viesti oli kuin haaste, pyyntö määritellä heidän suhteensa. Vincent ja Mina tasapainottelivat kiikkulaudalla, ja tilanne voisi kallistua kumpaan suuntaan tahansa. Jos hän vastaisi yhtä lyhyesti, hän vahvistaisi, että heillä olisi vastedes vain pinnallinen ja kohtelias suhde eikä mitään muuta. Jos hän lähettäisi henkilökohtaisemman viestin, hän tekisi selväksi, että

halusi heidän olevan muutakin kuin työtovereita. Ja se avaisi Pandoran lippaan täynnä kysymyksiä siitä, *mitä* hän halusi.

Hyvää joulua.

Hitto.

Hetken harkittuaan hän sammutti näytön ja työnsi puhelimen tasakuunsa. Hän vastaisi viestiin myöhemmin, kun olisi ehtinyt pohtia asiaa tarkemmin.

”Iskä, tuletko vai et?” Aston huusi ulkona. ”Minä myöhästyn!”

”Tulen, tulen!” hän huusi vastaukseksi.

Hän mietti puoli sekuntia, pitäisikö hänen soittaa Ulrikan työpaikalle ja kysyä, oliko tämä sairas tai jotain, mutta Marialla olisi yhtä ja toista sanottavaa, jos hän suhtautuisi tämän sisareen niin huomaavaisesti. Ulrika ottaisi varmasti yhteyttä sitten, kun se olisi mahdollista.

Vincent nappasi auton avaimet työpöydältä mutta kävi ennen lähtöään vielä työhuoneensa ovella varmistamassa, että se oli lukossa. Hän oli alkanut muutama kuukausi sitten lukita oven perheensä varalta. Jos joku heistä sattuisi näkemään, mitä työhuoneessa oli, se herättäisi kysymyksiä joihin hän ei voisi vastata. Mutta perhettä alkaisi todennäköisesti myös pelottaa. Melkein yhtä paljon kuin häntä itseään.

”OVATKO HE VARMOJA, että ne ovat ihmisen luita?”

Mina pakottautui hengittämään syvään ja rauhallisesti. Hän ei keksinyt montakaan vastenmielisempää paikkaa kuin se, missä hän nyt oli. Pimeissä, likaisissa tunneleissa, jotka olivat osa Tukholman metroverkostoa. Kaiken kukkuraksi oli jäätävän kylmä. Yleensä hän piti viileästä, mutta rajansa kaikella. Heidän hengityksensä muuttui valkoiseksi huuruksi, ja Mina kietoi käsivarret ympärilleen lämpimikseen.

”Kyllä, rikospaikkatutkijat olivat aivan varmoja, ja yksi heistä on osteologi”, Adam sanoi ja tukahdutti haukotuksen. ”Siis luuasiiantuntija. Hän osaa asiansa. Muuten meidän ei olisi tarvinnut tulla tänne kukonlaulun aikaan. Normaalisti olen näin aikaisin hädin tuskin hereillä.”

Mina kuuli Adamin äänestä, etteivät ahdistavan ahtaat tunnelit vaivanneet tämän mielenrauhaa.

”Ja onhan junat varmasti pysäytetty tällä välillä?” Mina kysyi ja laittoi varovasti jalkaa toisen eteen taskulampun valokeilassa.

Jokin vilahti salamannopeasti hänen jalkojensa ohi. Hän ei ehtinyt nähdä, mikä se oli, eikä pystynyt hillitsemään kirkaisuaan.

Mina puri hammasta ja pakotti itsensä jatkamaan matkaa, vaikka sydän hakkasi niin lujaa, että hän pelkäsi sen loikkaavan ulos rinnasta. Vähän matkan päässä siinsi lisää valoja ja liikkuvia hahmoja. Se auttoi häntä sulkemaan mielestään pimeydessä piilottelevat kauhut ja keskittymään edessä olevaan työtehtävään.

”Hyvää huomenta, Mina. Ja Adam”, rikospaikkatutkijoiden ryhmän päällikkö sanoi ja nyökkäsi lyhyesti. ”Vaikka tätä aamua ei voi kyllä sanoa erityisen hyväksi.”

Mies osoitti jotain. Mina tajusi sen olevan entinen sorakasa, josta teknikot olivat putsanneet pois lähes kaiken soran. Jäljellä oli vain siisti keko luita.

”Nämä ovat ehdottomasti ihmisen luita. Alustavan, silmämääräisen tutkimuksen perusteella ne näyttävät kuuluvan samalle henkilölle, mutta sitä ei voida vahvistaa ennen kuin oikeusantropologi on saanut luut pöydälleen ja asetellut ne järjestykseen.”

Mina katsoi luukasaa hieroen palelevia käsivarsiaan. Luut näyttivät melkein alttarilta. Ne oli sijoitettu symmetrisesti siistiin järjestykseen, ja kallo oli kasan päällimmäisenä. Se tuntui jotenkin rituaalimaiselta, mutta hän varoi takertumasta tunteeseen liian tiukasti. Oli vaarallista alkaa tehdä oletuksia näin varhaisessa vaiheessa tutkintaa. Rehellisesti sanoen hän oli hieman yllätynyt siitä, että heidän tiiminsä oli saanut tämän tapauksen hoitaakseen. Vanhat luut eivät yleensä olleet heidän alaansa. Hän kuitenkin oletti, että olosuhteet, joissa luut olivat löytyneet, määrittivät tilanteen tavanomaisesta poikkeavaksi.

”Onko henkilöllisyydestä mitään tietoa?” hän kysyi ja astui hiukan sivuun päästääkseen Adamin ohitse.

He varoivat menemästä liian lähelle ja sotkemasta rikospaikkaa. Vaikka hän tiesi ettei olisi kannattanut, hän ei pystynyt vastustamaan halua katsoa ympärilleen. Paikalle pystytetyt kohdelamput valaisivat suuren osan tilasta. Paniikki heräsi uudelleen. Kaikkialla oli roskia, ja varjoissa erottui liikettä. Hän oletti, että siellä oli rottia, ja puistatus kulki pitkin hänen selkäänsä.

Hän ei ollut maan alla ensimmäistä kertaa. Uutena poliisina hän oli joutunut muutaman kerran jahtaamaan epäiltyjä tunneleissa. Hän tiesi, että jotkut ihmiset jopa asuivat siellä – elivät varjoelämää erillään maailmasta, piilossa todellisuudelta. Hän ei osannut edes kuvitella, millaista se oli.

Rikospaikkateknikko oli alkanut puhua, ja Mina pakottautui keskittymään naisen ääneen eikä siihen mikä liikkui pimeydessä, jonne valonheittimet eivät yltäneet.

”Emme ole löytäneet minkäänlaisia viitteitä vainajan henkilöllisyydestä. Ei vaatteita. Ei henkilöllisyystodistusta. Joistakin jäänteistä saattaa löytyä mahdollisen rikoksentekijän DNA:ta, ja keräämme kaiken analysoitavaksi laajalta alueelta luiden ympäriltä. Uskon kuitenkin, että jos löydämme joitain jälkiä, ne ovat peräisin meidän ’taiteilijaltamme’, joka ilmoitti löydöstä. Oli miten oli, kaikki hampaat ovat

tallella kallossa, joten sen pitäisi helpottaa tunnistusta. Ja toisessa reisuissa on parantunut vakava vamma, murtumia useassa kohdassa.”

”Murtumia reisuissa...” Mina toisti mielteliäästi. ”Miten kauan luut ovat olleet täällä?”

”Vaikea sanoa. Sen määrittely on Mildan tehtävä, mutta ehkä ainakin muutaman kuukauden. Luut eivät näytä aivan uusilta, mutta tämä on puhdas arvaus. Kuten sanottu, se on Mildan alaa”, rikospaikkateknikko sanoi.

Mina katsoi Adamia nähdäkseen, päätyisikö tämä samaan johtopäätökseen kuin hän. Syvät rypyt ilmestyivät Adamin otsalle, kun hän tuijotti luukasaa, sitten ilme kirkastui ja hän kääntyi katsomaan Minaa.

”Luuletko, että se on...”

”Kyllä, uskon niin”, Mina sanoi. ”Soitan Julialle heti.”

He tuijottivat mitään puhumatta siististi pinottuja luita. Jos nämä olivat heidän olettamansa henkilön jäänteet, tieto saisi aikaan media-myrskyn. Ja herättäisi lukuisia uusia kysymyksiä.

RUBEN HERÄSI KYLMÄN hien peitossa. Hän oli nähnyt Pederin kasvoit edessään unessa. Sitä tapahtui nykyään usein. Pederin iho oli ollut harmaa ja suurin osa takaraivosta poissa. Se ei ollut kuitenkaan kauheinta. Pahinta oli katse, tuijottavat silmät, jotka tapittivat suoraan Rubeniin. Se oli herättänyt hänet. Pederin ei tarvinnut sanoa mitään, koska Ruben tiesi jo, mikä tämän viesti oli.

Loppu voi tulla milloin tahansa.

Se oli Pederin opetus hänelle. Elämässä oli kaksi vaihtoehtoista tietä, ja molemmat olivat hirvittäviä. Toisaalta kaikki voisi päättyä ennen kuin Ruben olisi siihen valmis. Ja toisaalta, ellei niin kävisi, se merkitsisi sitä, että hänestä tulisi vanha. Vuosi vuodelta vanhempi. Hän henkäisi syvään ja pyyhkäisi kasvojaan. Hyi hitto, että ihmisen oli pakko vanheta. Se oli melkein pahempaa kuin ensimmäinen vaihtoehto.

Jokin liikahti pimeydessä, ja vuodevaatteet kahisivat hänen vieressään. Helvetti. Nainen oli vielä täällä. Se oli aina riskinä, kun toi nuorta seuraa mukanaan kotiin. Yli kolmekymppiset ainakin tajusivat, että heidän molempien kannalta oli parempi herätä omissa kodeissa eikä tavata enää koskaan. Nuoret eivät olleet vielä olleet yhtä kauan kuvioissa, ja he kuvittelivat, että oli hyvä idea jäädä yöksi ja halailla aamulla. Heillä oli romanttisia ideoita yhteisestä aamiaisesta ja sen sellaisista typeryyksistä. Totuus oli, ettei ollut koskaan hyvä idea nähdä toisiaan jälkeinpäin päivänvalossa.

Etenkään, kun valo paljasti, miten vanha Ruben oikeasti oli.

Hän vilkaisi kännykän kelloa ja kirosi hiljaa itsekseen. Nähtävästi hän oli jotenkin onnistunut sammuttamaan herätyksen illalla ja oli myöhässä poliisiasemalta. Kaiken kukkuraksi Julia oli yrittänyt ottaa häneen yhteyttä, viestissä luki jotain myöhään eilisiltana tehdystä löydöstä. Samaan aikaan, kun Rubenia oli lykästännyt Richen ulkopuolella, metrotunneleissa oli tapahtunut jotain. Muut voisivat kuitenkin toistaiseksi hoitaa sen.

Äkkiä Rubenin vasen pohje kramppasi, ja hän joutui puremaan huultaan, jotta ei olisi huutanut kivusta. Hän hivutti jalan lähemmäksi hieroakseen sitä ja varoi herättämästä vieressään nukkuvaa naista. Hän tunnusteli lihasta, joka oli kivikova. Krampit olivat alkaneet jokin aika sitten. Jos hän joi illalla liian vähän vettä, aamulla hänen lihaksensa kramppasivat nestevajauksen vuoksi. Toisaalta jos hän joi kunnolla vettä, hän joutui nousemaan kolme kertaa yössä kuselle kuin vanha ukko.

Vanha, vanha, vanha.

Kun hänen tyttärensä Astrid olisi teini-ikäinen, tämän isä ei varmasti olisi enää elossa.

Ruben huokaisi syvään. Hän tiesi olevansa sääliittävä. Ei vain siksi, ettei halunnut vanheta, vaan koska hän oli palannut vanhoihin tapoihinsa ja jahtasi vastakkaista sukupuolta. Hänen psykologinsa Amanda oli näyttänyt siltä kuin olisi halunnut antaa hänelle korva puustin, kun hän oli kertonut asiasta. Mutta mitä hänen sitten pitäisi tehdä? Amanda oli vielä nuori, tämä ei voinut ymmärtää.

Hän kurotti kättään ja otti yöpöydältä kaksi kapselia. Se oli niin sanottua ravintolisää, jota hän oli löytänyt netistä ja jonka oli tarkoitus vahvistaa sekä potenssia että testosteronin tuotantoa. Hän oletti sen olevan pelkkää huijausta, mutta hän oli maksanut siitä huolimatta vuoden tilauksen, varmuuden vuoksi. Kuusisataa kruunua kuukaudessa. Hän nielaisi kapselit ja nosti peitettä katsoakseen vieressään makaavaa henkilöä. Nainen nukkui kyljellään, alaston lonkka vain kymmenen sentin päässä hänestä. Ruben oli tavannut naisen Stureplanilla vanhan kapakan luona, jossa hän oli taas alkanut käydä. Hän oli ollut jo kotimatalla epäonnistuneen illan jälkeen, kun oli nähnyt naisen tupakalla. Hän oli kysynyt, pitikö tämä univormuista, ja, toisin kuin sisällä baarissa, naurettavan kulunut klisee oli toiminut.

Ruben laski kätensä sileälle lantiolle ja tunsi naisen ihon elävän lämmön. Hän oli melkein varma, että tämän nimi oli Emmy. Tai ehkä Emily. Ainakin nimessä oli y-kirjain.

Hän jatkoi lantion hyväilyä ja nainen hivuttautui unisesti häntä kohti. Julia saisi odottaa, ja Amanda saisi sanoa mitä halusi. Elämä oli liian lyhyt. Ja kuten Peder yö toisensa jälkeen Rubenille niin selvästi kertoi: koskaan ei voinut tietää, milloin se olisi ohi.